

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові» (Рим. 1:16).

№7 (82)
ЛИПЕНЬ
2011 РОКУ

СИЛА, ЯКА ЗМІНІТЬ УКРАЇНУ

Михайло Паночко
Старший єпископ ЦХВЕУ

Фестиваль у Малині – знакова подія для України, яка увійшла у смугу непростих випробувань

– економічних, політичних, соціальних. Наша Церква, яка за кількістю громад посідає п'яте місце в Україні, яка довгі десятиріччя була переслідувана і принижена, з якої сміялися і якій казали, що в неї немає майбутнього, нема перспективи, сьогодні щаслива. Щаслива, бо ми віримо в Ісуса Христа.

Тема нашого з'їзду – «Євангеліє – сила Божа на спасіння» – дуже актуальна і дуже серйозна. Тому прошу вас як своїх дітей – поставте перед собою високу ціль. Не якісь миттєві задоволення, не якісь амбіції – ні. Поставте перед собою високу мету – Бог любить людей, які мають високі цілі.

СТ. 5

«ЄВАНГЕЛІЄ – СИЛА БОЖА НА СПАСІННЯ»

Саме під таким гаслом з 6 по 13 липня поблизу м. Малина Житомирської області проходив XIV з'їзд молоді Церкви Християн Віри Євангельської України. Захід об'єднав молодих християн з різних регіонів України, а також делегації з Росії, Білорусі, Сербії, Франції, США. Уже традиційно кількість учасників з'їзду перевищила очікування організаторів.

Розпочинаючи з'їзд, керівник молодіжного відділу ЦХВЕУ Богдан Левицький нагадав, що девіз

фестивалю є знаковим, адже саме цього року на державному рівні відзначається 450-річчя Пересопницького Євангелія.

«Девіз нашого з'їзду – «Євангеліє – сила Божа на спасіння». А наше бажання – щоб Євангеліє було перекладене на мову ваших сердець. Тільки тоді ви будете щасливими людьми і зможете доносити цю прекрасну Євангельську Звістку до всіх куточків України і тих країв, звідки ви приїхали».

СТ. 4

ЩОБ РАЙ ЗАЛИШАВСЯ РАЄМ, ПОТРІБНО ПРАЦЮВАТИ

Олександр Шевчик
Відповідальний за молодіжне служіння в Запорізькій області

До кожної речі, яку ми купуємо, завжди додається інструкція – вказівки, як правильно нею користуватися для того, аби вона не зламалася. Коли ж ми не діємо згідно з інструкцією, то пришвидшуємо кінець терміну користування.

Ми – Боже творіння, Бог – наш Творець. Тому Він дав інструкцію для нашого життя – Біблію, поводячись згідно з якою, ми будемо приносити славу для Свого Творця і жити довго і щасливо.

СТ. 4

ПРИКЛАД МАТЕРІ

Хтось сказав, що коли з дитинства не навчишся дивитись в очі матері, щоб побачити в них тривогу чи спокій, то на все життя можеш залишитися моральним невігласом.

СТ. 3

ПРО ЩО ВИ ДУМАЄТЕ СЬОГОДНІ?

«І уважаймо один за одним для заохоти до любови й до добрих учинків» (Євр. 10:24).

СТ. 7

«У СЕМІНАРІІ Я ПОВНІСТЮ ЗЛАМАВСЯ ПЕРЕД БОГОМ, ЩОБ НИНІ НЕ ЛАМАТИСЯ ПЕРЕД ЛЮДЬМИ...»

Повноцінне життя вимагає постійного навчання і засвоєння нових навиків. Кожен із нас хоче себе реалізувати ще у цьому земному житті. Ми ходимо до школи, щоб навчитися читати, писати і рахувати, вступаємо до вищих навчальних закладів, щоб здобути освіту і фах. Ми шукаємо роботу, на якій зможемо отримувати добру зарплатню, аби утримувати сім'ю.

СТ. 6

«Тому то чекайте Мене, промовляє Господь, на той день, коли встану, як свідок, бо право Моє позбирати народи, згромадити царства, щоб вилити на них Свою лют, увесь жар Свого гніву, бо огнем Моїх заздрощів буде поглинута ціла земля!» (Соф. 3:8).

Практично все життя людини — це очікування. Молоді батьки очікують народження дитинки, потім очікують, коли вона піде, коли почне говорити, коли піде в перший клас. Дівчата очікують, коли вийдуть заміж.

Одруження — це добре очікування. Але якщо ви хочете мати гарну сім'ю, ви повинні дуже серйозно, з молитвами і постами, підійти до вибору супутника життя. Якщо ви хочете мати благословенну сім'ю, зверніть увагу, що про це говорить Біблія. Я впевнений, що без покаяння, без прощення гріхів, без шанобливого ставлення до своїх батьків, без серйозного вибору супутника життя у вас будуть проблеми.

Ще в 1969 році я почав записувати свої потреби перед Богом. Одного разу, перевіряючи їх, я побачив, що інколи Бог відповідав відразу, інколи доводилося чекати десятки років. І що цікаво — були такі моменти, що слава Богу, що Він не відповів. Ми інколи не знаємо, чого просимо. Але якщо ти відчуваєш, що твоє прохання — від Духа Святого, ти маєш бути людиною очікування.

Анна чекала хлопчика. Для єврейської жінки це була серйозна проблема. Вона була жінкою, скорботною духом. Якщо ви скорбите духом і шукаєте Бога, ждїть Його. Бог ніколи не запізнюється. Він знає всю ситуацію і тримає її під контролем. Думаю, християнська мудрість полягає саме в тому, що ми починаємо розуміти: Божа воля стосовно нашого життя добра, приємна і досконала. І коли ми потрапляємо в досконали волю Божу — це щастя. Нам добре, з нами добре, навколо нас добре і ми забезпечені для того, щоб служити людям, які навколо нас. Це і є щастя — знати Божу волю для свого життя.

Авраам був людиною очікування, терплячою людиною. Більше 20 років він чекав на сина — і нічого не мінялося. Божі обітниці наслідуються вірою і довготерпінням. Потрібно вміти вірити і бути терплячою людиною.

Натомість ми часто буваємо нетерплячі. Коли Сара проявила нетерпіння і віддала Авраму Агар, яка народила Ізмаїла, почалися проблеми. Скільки ізмаїлів ми народжуємо в своєму житті... А потім біль, гіркота і проблеми. Нам здавалося, що потрібно допомогти Богу, і ми народжуємо своїх ізмаїлів.

Кожного з нас любить Господь, для кожного в Нього є план, і якщо ми зі смиренням і святістю будемо шукати Його обличчя, Він відкриє Свою волю.

Це не означає, що не буде журби, переживань і помилок. На початку увірвання людина переживає радість, але потім починається практика християнського життя, і тільки тоді, коли ми в Бозі і з Богом, ми приходимо до благословення і плодів у нашому житті.

Що означає слово «Церква»? Воно має два значення. Перше — це приміщення, в якому проходять богослужіння, друге — це зібрання людей, які вірують

ЦЕРКВА, ЯКА ЧЕКАЄ

Віктор Куриленко

але в кожному народі приємний Йому, хто боїться Його й чинить правду».

Риса, яка вирізняє цих людей, — вони бояться Бога і живуть за християнськими правилами, очікуючи другого приходу Ісуса. Ми маємо пам'ятати, що і в інших конфесіях є люди, які люблять Бога, служать Йому і очікують Його приходу.

В Книзі Об'явлення церкви попри те, що в них було багато недоліків, названі золотими світильниками. Тому не критикуймо інші конфесії. Коли ми жорстко критикуємо когось, ми приносимо пустелю у своє єство, перестаємо мати Боже життя в собі. Це не наша справа — критикувати, віддаймо все це Богові. Критика — це домашні голуби, які повернуться назад. Якщо ти критикуєш інші служіння, хто буде поважати твоє?

Що ж повинна робити церква, яка чекає?

Вона має Велике Доручення: «І казав Він до них: Ідїть по цілому світові та всьому створінню Євангелію проповідуйте! Хто увірує й охреститься, буде спасений, а хто не ввірує засуджений буде» (Мр. 16:15-16). У Мт. 24:14 читаємо: «І проповідана буде ця Євангелія Царства по цілому світові, на свідцтво народам усім. І тоді прийде кінець!».. Проповідь Євангелія облетить всю землю. Через Інтернет можна досягнути багатьох людей, але не всі спасуться. Проповідь Євангелія можна почути на свідцтво і на спасіння. На свідцтво — це значить, що ти розумієш, погоджуєшся, але так не живеш.

Церква, що чекає, буде підхоплена на небеса. Корінь проблеми церкви — вона перестала чекати. Багато людей покаються, ходять в церкву, але далеко не всі очікують другого приходу Ісуса.

Людей, які відвідують церкву, можна поділити на три категорії.

Першу категорію, у свою чергу, ділять на два підпункти. Перший — це люди, які народилися у віруючих сім'ях і пройшли обряд хрещення, але залишилися язичниками, не переживши народження згори. Мотиви їх приходу різні — щоб догодити батькам, одружитися. Такі люди надіються на Христа лише в цьому житті.

Другий підпункт — це люди, які прийшли зі світу повіривши, що коли вони придуть до Бога, все їхнє життя буде благополучно влаштоване. Такі люди відвідують церкву, але дуже рідко. Це душевні люди, які не розуміють духовних істин. І чим більше таких душевних людей в церкві, тим більше там легалізується гріх.

Необхідна для спасіння умова — це святе і чисте життя. Багато молитися, — це добре, але за умови, що ми шануємо своїх батьків, служителів, навіть коли вони помиляються. За пошану до батька, матері, служителя Бог благословить.

Душевні люди дуже скандальні, злопам'ятні, вони обряди прийняли, але Христа не прийняли. Інколи невіруючі люди бувають добрішими, ніж душевні. У глибині душі вони атеїсти, хоча на їх устах є Бог.

Друга категорія — це люди, які покаються, охрестилися, отримали дар Духа Святого. «А Петро до них каже: Покайтеся, і нехай же охреститься кожен із вас у Ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів, і дара Духа Святого ви приймете!» (Дії 2:38).

Тобто це люди, які народилися від Бога і стали духовними немовлятами в Христі Ісусі. Це плотські християни. Тут у кожного з нас з'являється проблема. Павло пише: «І кажу: ходіть за духом, і не вчиніте пожадливості тіла, бо тіло бажає протилежного духові, а дух протилежного тілу, і супротивні вони один одному, щоб ви чинили не те, чого хочете» (Гал. 5:16-17).

Відбувається внутрішній конфлікт духа і тіла. Наш характер, тобто старий чоловік, вступає в конфлікт з духом, який тягнеться до Бога, а плотський характер тому противиться.

Чи ти, попри всі свої проблеми, очікуєш Сина Божого з небес? У житті багатьох людей справджуються слова Ісуса про невірного раба: «А як той злий раб скаже у серці своїм: Забариться пан мій прийти, і значе бити товаришів своїх, а їсти та пити з п'яницями, то пан того раба прийде дня, якого він не сподівається, і о годині, якої не знає. І він пополює розітне його, і визначить долю йому з лицемірами, буде плач там і скрегіт зубів!» (Мт. 24:48-51).

Коли члени церкви перестають очікувати Христа, вони починають бити товаришів і ображати інших, така людина зливається зі світом — їсть і п'є з п'яницями. Яків каже: «Перелюбники та перелюбниці, чи ж ви не знаєте, що дружба зо світом — то ворожнеча супроти Бога? Бо хто хоче бути світові приятелем, той ворогом Божим стається» (Як. 4:4).

Такі люди колись горіли для Бога, але вони не стали міняти свого характеру, вирішили добре пожити на цій землі і перестали очікувати Христа з неба. Вони поставили своє спасіння на друге місце, і це їх фатальна помилка.

Багато хто думає, що втратити спасіння не можливо, але Писання каже: пильнуй, щоб твоє ім'я не було викреслено з книги життя.

Третя категорія людей — це християни, пережили народження від Бога і девізом їхнього життя тексти: «Життя ж наше на небесах, звідки ждемо й Спасителя, Господа Ісуса Христа» (Фил. 3:20); «Але за Його обітницею ми дожидаємо неба нового й нової землі, що правда на них пробуває. Тож, улюблені, чекаючи цього, попильнуйте, щоб ви знайшлися для Нього нескверні та чисті у мирі. А довготерпіння Господа нашого вважайте за спасіння» (2 Петр. 2:13-15).

Ціль таких людей — очікування Ісуса Христа. Вони вивчають закони Божі, живуть згідно з ними і є справжньою сім'єю і світлом для світу. Для них Бог — не тільки Спаситель, але й Господар, Владика душі, Який знає, як влаштувати їхнє життя. Таким людям Бог скаже: «Вірний і добрий рабе! Над малим ти був вірним, над великим поставлю тебе». І такі люди кажуть: «Прийди, Господи Ісусе!».

Що ти говориш у своєму серці? Чи очікуєш другого приходу Христа? «А Дух і невіста говорять: Прийди! А хто чує, хай каже: Прийди! І хто прагне, хай прийде, і хто хоче, хай воду життя бере дармо!» (Об. 21:17).

УКРАЇНСЬКІ ПЕДАГОГИ І ЧИНОВНИКИ РОЗМІРКОВУВАЛИ ПРО РОЛЬ ДУХОВНОСТІ В НАВЧАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ

6 липня 25 педагогів-християн, директорів християнських шкіл, керівників християнських педагогічних асоціацій разом з чиновниками Міністерства освіти і науки, молоді і спорту України розмірковували про духовну складову освітнянського процесу в рамках круглого столу «Педагог-християнин у сучасній школі».

Круглий стіл проходив з ініціативи Громадської ради з питань співпраці з Церквами і релігійними організаціями при Міністерстві освіти і науки, молоді і спорту і за активного сприяння християн-демократів (ХДС), а також громадської організації «Альянс християн — професіоналів». Метою діалогу стало встановлення дружніх відносин між чиновниками Міністерства і педагогами-християнами для консолідації зусиль у вирішенні нагальних освітнянських проблем.

Зокрема, учасники круглого столу

наполягали на урівнюванні в правах світських і християнських навчальних закладів; захищали право випускників християнських шкіл і вишів одержувати документи державного зразка у своєму навчальному закладі; говорили про необхідність боротьби з проникненням окультизму і поганства в підручники і програми загальноосвітніх шкіл, а також розмірковували про можливість педагогів-християн протистояти зниженню загального рівня моральності в сучасних школах через надання духовно-педагогічної допомоги учням і їх батькам.

Лідер ХДС Володимир Марущенко повідомив, що відповідні законопроекти вже кілька разів подавались на розгляд Верховної Ради, але щоразу були відхилені. Нині ХДС разом з іншими партіями готує оновлену редакцію законопроектів для нового подання. Він запропонував працівникам шкіл і батькам школярів направляти пропозиції і побажання з цього законопроекту в центральний чи регіональні офіси ХДС.

Порушувалися також гострі питання

відносно виконання Указу Президента про викладання християнської етики. Це парадокс: у незалежній державі Закон, прийнятий одним Президентом і підтриманий двома наступними, на місцях впроваджується вкрай незадовільно через небажання деяких чиновників його виконувати! Присутні наводили конкретні приклади явного чи завуальованого протистояння викладанню християнської етики з боку деяких директорів шкіл чи представників місцевої влади. «Вони поводяться так, ніби живуть в іншій державі», — зазначив з цього приводу заступник голови Громадської ради Юрій Решетников. Однак Закон, прийнятий ще 2004 року, залишається в силі і потребує єдиного: щоб його виконували. Ніяких додаткових законодавчих актів для викладання в школі предметів духовної спрямованості не вимагається.

Були й цілком конкретні питання. «Один із представників місцевої влади направив директору школи документ, в якому наказувалося «пускати до школи лише представників панівної релігії».

Що це за термінологія така, яка Церква в Україні і коли отримала цей статус?» — запитувала Анна Кацова, яка очолює Сумську обласну АПХ.

Роз'яснення представника Міністерства Раїси Євтушенко підтвердило: в Україні всі Церкви і конфесії рівноправні. Викладач християнську етику може представити будь-якої християнської конфесії, що пройшов спеціальне навчання і має відповідний документ про освіту.

Усе, що необхідно для того, щоб у конкретній школі почали викладати цей предмет, — пакет заяв від батьків учнів з проханням ввести в школі вивчення християнської етики.

Досить гостро обговорювалося питання морального вигляду вчителя-християнина. Учитель — звання, яке вже саме собою вимагає від людини гідної поведінки, високої освіченості і духовності. Тим більше взірцем у всьому повинен бути вчитель-християнин.

Взагалі в Україні — при церквах чи самостійно діють близько 20 приватних шкіл, відкритих християнами різних

конфесій, а в школах і навчальних закладах працюють понад дві тисячі педагогів-християн. Кількість християн, що вибрали професію педагога, зростає, і це обнадіює: адже християни здебільшого прагнуть донести юному поколінню вічні істини не лише словесно, а й на прикладі власного життя, що для дітей, які гостро відчують щирість чи фальш, набагато переконливіше.

Учасники круглого столу домовилися про створення робочої групи з підготовки Всеукраїнської конференції педагогів-християн і розроблення документів Всеукраїнського Альянсу педагогів-християн, котрий об'єднає чинні нині в Україні Асоціації педагогів-християн і християнські школи, а також педагогів-християн, які працюють в державних і приватних навчальних закладах, заради реалізації конституційного права кожного громадянина України на одержання освіти відповідно із власними релігійними переконаннями.

Олена Мокренчук.
AllaPRESS.

ПРИКЛАД МАТЕРІ...

Щастя і красу материнства у всі віки оспівували найкращі художники і поети. І не випадково за тим, наскільки шанована в державі жінка, що виховує дітей, можна визначити рівень культури і добробуту суспільства.

Коли батьки відходять рано

Мама однокласниці моєї доньки Макензі Гілберт не так давно відійшла у вічність. Так сталося, що в листопаді минулого року, за кілька днів до Дня подяки, раптово обірвалося життя її матері — Дженіфер. Вона померла через дев'ять днів після того, як подарувала життя третій дитині. У неї було слабе здоров'я. Молодий батько залишився сам із трьома дітьми: семирічною Макензі, п'ятилітньою Кейсі і маленьким Джеком.

Після цієї трагедії Макензі дуже замкнулася в собі, майже перестала розмовляти. Пам'ятаю, коли через кілька днів після того, що сталося, я забирала дочку зі школи, Макензі вийшла з класу, підійшла до однієї молодшої жінки і сказала: «А ви знаєте, у мене померла мама». Вона гірко заплакала і одразу ж побігла геть.

Ми вирішили помолитися за цю сім'ю. Через деякий час моя дочка дуже подружилася з Макензі. Вони почали запрошувати одна одну в гості. Батько Макензі працює, дітей доглядає няня. Коли я відвідала цей дім, то зрозуміла, що в ньому шанують Бога. На стіні в кімнаті висить дощечка з правилами для сім'ї, де виписані слова зі Святого Письма. Стіни прикрашені сімейними фотографіями: молодий і ще щасливий батько з мамою, троє дітей, внизу напис: «Сім'я Гілберт, заснована в 2000 році». Тут залишилася добра пам'ять про дружину і матір, яка пішла у вічність так рано. Макензі зізналася мені, що одна з її найулюбленіших пісень — «Сім'ї назавжди».

Ще немає й року, як в сім'ї не стало матері. Біль втрати поступово притуплюється. Макензі знову стала життєрадісною і привітною: дітям властиво швидко забувати печалі. Але її великі карі очі завжди дивляться проникливо. В її погляді, такому дорослому, — відбиток якогось смутку і розгубленості. Вона уважно слідує за моїми жестами, особливо коли я обнімаю свою дочку, і завжди вдячно усміхається, коли я проведжу рукою по її оксамитовому каштановому волоссі. Так, важко без матері...

Наскільки ми маємо бути вдячними Богові за своїх матерів, за свої сім'ї, які Він подарував нам, дорожити ними і завжди добре ставитися.

Те, що ми не можемо змінити

У 1983 році на американських екранах демонстрували художній фільм режисера Джона Ермана і сценариста Майкла Бортмана «Хто полюбить моїх дітей?». Цей фільм створений на реальній історії — біографічному оповіданні про життя багатодітної сім'ї Фрей, котра жила на початку 50-х років ХХ століття в штаті Айова. Головна героїня фільму, Лусіл Фрей, — молода богобоязлива дружина і мати десятих дітей. Її чоловік Айван страждає на хронічний артрит. Він не в змозі довго протриматися на роботі через свою хворобу, не в змозі прогнати сім'ю і часто заливає своє горе алкоголем. Він перетворився на гіркого п'яницю, який ненавидить себе і заслуговує докорів з боку інших. І все ж його дружина знаходить в собі сили підтримувати його, ставитися до нього з любов'ю і терпінням. Вона цілує його спотворені тяжкою хворобою руки, шепоче слова віти.

Незабаром після того, як народилася

їх десята дитина, лікарі виявили у Лусіл невиліковну хворобу — рак молочної залози. Жінка зрозуміла, що жити їй залишилось зовсім небагато. Одну грудь їй видалили. І чоловік обіцяє Богові, що ніколи в житті не доторкнеться до спиртного, якщо дружина залишиться жити. Але хвороба Лусіл прогресує. Бідна мати задається питанням, яке годі розв'язати: що робити з дітьми, про котрих чоловік не в змозі потурбуватися? Єдиний вихід — віддати їх на опіку держави або в чужі сім'ї. Це мовчазне питання матері визначає назву фільму: «Хто полюбить моїх дітей?».

Так, життя цієї жінки було нелегким. Однак Лусіл вдалося прищепити дітям любов до батька і пошану до нього. Вона навчила їх цінувати і приймати його. Це велике сімейство завжди відчувало теплоту і ніжну турботу своєї матері. Старші діти охоче допомагали по господарству, турбувалися про молодших.

Одна добродушна жінка з Товариства допомоги хворим на рак допомагає Лусіл зустрітися з сім'ями, які хотіли би прийняти її дітей до себе. У розмові Лусіл задає подружжю питання, які найбільше турбують її: чи будуть вони робити все можливе, щоб всі діти частіше зустрічались? Яке ставлення цих людей до Бога, до Церкви? Чи вважають вони свій шлюб щасливим?

І навіть після того, як все, здавалося, було вирішено і серце матері заспокоїлось за майбутнє дітей, вона звертається за порадою до свого чоловіка, запевняючи його, що нічого не зробить без його волі. Айвану, який вкотре втратив роботу, розбитому і пригніченому після чергового запою, доводиться погодитися із таким рішенням.

Дуже вражаюча розмова матері, дні якої пороховані, зі своїми десятима

дітьми. Вона розповідає їм біблійну історію смерті і воскресіння Ісуса Христа, говорить про те, що дуже скоро і їй доведеться залишити цю землю і піти на небеса, до Ісуса. Мама пояснює дітям, що іноді в житті відбуваються події, які люди не в змозі змінити чи контролювати. Вона наказує дітям не забувати батька, одне одного, розповідає про своє рішення віддати їх в нові сім'ї. Вражаюча реакція дітей: вони все сприймають дуже серйозно, по-дорослому, із розумінням і терпінням. Лише найменша дівчинка запитує, а чи можна і їй піти разом з мамою на небо.

Важко було матері віддавати своїх дітей в чужі руки. Незабутня сцена прощання матері і дітей з наймолодшим, дворічним Стівеном, котрий ще не розумів суті того, що відбувалося. Хлопчик тягнув свої рученята до мами і дуже плакав, відчувачи неминучу розлуку, коли нові батьки забирали його до себе в автомашину. На якусь мить Лусіл, здавалося, втратила самовладання: вона стояла, мов закам'яніла. В її очах читався німий переляк і жах від того, що випробування надто велике для неї, що вона не витримає його. І все ж бідна мати віддавала собі звіт, що на неї дивляться її діти, а тому вона не має права бути малодушною.

Найбільше Лусіл переживала за Френка, одного зі своїх синів, який хворів на епілепсію. Спочатку його довелося віддати в притулок для хворих дітей. Мама з любов'ю втішає його, підбадьорює, говорить, що він такий же дорогий для неї, як і всі інші її діти.

Встигнути розставити пріоритети

Перед смертю Лусіл відвідує своїх дітей в їх нових сім'ях, переконується, що їм там добре. Найстаршій дочці, Джоанні,

Лусіл дає список всіх адрес і телефонів сімей, у котрих живуть діти. Вона вмовляє дочку завжди відвідувати своїх братів і сестер, турбуватися про батька. Фільм закінчується похоронами Лусіл.

На траурній церемонії були присутні всі її діти і їх опікуни. Коли Джоанна побачила свого батька, що стояв віддалік, вона відразу кинулась йому назустріч, взяла його за руку і підвела до всіх. Цим вона запевнила, що він не залишений, що в нього все ще є сім'я, його діти, котрі люблять і пам'ятають про нього.

Остання сцена фільму про те, як одна добра сім'я всиновлює хворого на епілепсію Френка разом з його братиком. Їх старша сестра нагадує їм на прощання слова матері про те, що вони повинні завжди бути послухними і любити один одного.

У «Нью-Йорк Таймс» була опублікована рецензія на цей фільм. Її автор Джон Окенор стверджує, що того, хто здатний дивитися цей фільм без сліз, можна запідозрити в безсердечності... І все ж, вважає автор статті, директор фільму Джон Ерман не намагався просто так витиснути з глядачів сльози... Ці сльози природні. Вони діють, очищуючи душу.

Справді, ця історія змушує задуматися. Найбільше в ній вражає поведінка матері — її характер, її мудрість, її життєві цінності, які вона зуміла прищепити дітям.

Через 29 років після смерті матері, 14 лютого 1983 року, коли відбулася прем'єра фільму, уся сім'я Фрей зібралася разом, щоб взяти участь в телевізійній програмі «Це неймовірно!», котра транслювалася по телевізійній станції ABC. Це справді неймовірно, наскільки чудовим може бути приклад богобоязливої жінки і матері. І такі чуда здатний творити лише Господь.

Дуже важливо встигнути правильно розставити пріоритети у своєму житті, щоб навіть тоді, коли ми відійдемо з цієї землі, те добре насіння, яке ми засіяли в душах наших дітей, могло принести благословенний плід на славу нашого Спасителя.

Ірина Кархут.
«Голос Істини».

УПЕВНЕНІСТЬ В СОБІ: ЧОГО НАМ НЕ ВИСТАЧАЄ?

Усі ми хочемо бути впевненими в собі. Хочемо бачити себе людьми, здатними вибирати, будувати стосунки, добиватися поставлених цілей, зростати духовно. Хто не мріє мати добру самооцінку? Адже далеко не кожен з нас може сказати: «Так, у мене з цим все гаразд!». Навпаки, частіше доводиться чути: «Я дуже невпевнена (невпевнений) в собі», «Мені так складно відстоювати свою думку», «Я просто не в змозі сказати «ні», і всі цим користуються!».

Уявіть, що ви стоїте в черзі за залізними квитками, стоїте вже чотири години і дуже втомилися. Раптом якийсь дуже підприємливий молодий чоловік влізає попереду вас і намагається купити квиток без черги. Як ви зреагуєте? Щось скажете цьому молодому чоловіку чи, тяжко зітхнувши, промовчите? Подумали? Тепер ще одна ситуація.

До вас на п'ять хвилин забіг ваш знайомий, а сидить вже цілу годину. Вам ніколи, у вас дуже багато справ і вам зовсім не до нього, але він просить, щоб ви з ним поговорили ще одну хвилиночку. Як ви вчините у цьому випадку?

Запам'ятайте, а краще запишіть свої відповіді, до них ми ще повернемося, а тепер поговоримо про те, які ж взагалі бувають реакції в таких ситуаціях, як ми поводимося, коли треба зробити якийсь вибір.

У нашій поведінці можна виділити три основні тенденції: агресивна поведінка, пасивна поведінка і впевнена поведінка. Варто розглянути всі три види окремо.

Агресивна поведінка — це поведінка, спрямована проти інших. Вона має на увазі керування ким-небудь, пригноблення іншого, щоб досягти свого. Розрізняють, по-перше, фізичну агресію, яка не потребує особливих пояснень. По-друге, це вербальна агресія, тобто агресія за допомогою слів — образа, приниження, злослів'я, осудження, докори. До вербальної агресії також належать чорний гумор і сарказм. По-третє, існує і невербальна агресія — передача свого ставлення до людини через погляд, жест, позу, вираз обличчя. Багатьом, напевно, знайомий вираз «вбивати поглядом». Так, зокрема, проявляється невербальна агресія.

Явні види агресивної поведінки так чи інакше можна розрізнити, але є дуже витончений і завуальований вид агресії — пасивна агресія. Як вона виглядає? Ви приходите за якимось документом до чиновника, а вам кажуть (уже четвертий раз!) багатообіцяюче: «Приходьте завтра». Завтра все повторюється. Це активна бездіяльність, саботаж.

До пасивної агресії належать також

ігнорування і маніпуляція.

Пасивна людина все пускає на самоплив, не відстоює своїх інтересів, не реагує на те, що відбувається. Часто пасивні люди йдуть врозріз зі своїми установками і цінностями лише заради того, щоб зберегти мир з іншими.

Наведу приклад. Андрію 28 років, він ніяк не може знайти відповідну роботу. Щоразу, коли він одержує якусь посаду і виникає перша конфліктна ситуація, він замикається, ні про що не хоче говорити, і якщо конфлікт не вирішується сам собою, то Андрій просто звільняється. На наступному місці все повторюється. До фізичної пасивності можна віднести також відхід від вирішення проблеми через алкоголізм чи наркоманію.

Другий вид пасивної поведінки — вербальна пасивність. Людина відмовчується в будь-якій ситуації, не висловлює власної думки. Цим вона позбавляє себе можливості регулювати свою поведінку, одержати зворотний зв'язок. Вибравши роль «невидимки», вона часто страждає: звичайно з думкою такої людини не рахуються, її просто не помічають.

Тепер поговоримо про те, що ж таке впевнена поведінка. Це поведінка, що має на увазі повагу до себе та інших. Впевненість — конструктивне, плодотворне, відповідальне ставлення до життя і до людей. Впевненість у собі передбачає прагнення до чесності і відвертості. Якщо ми живемо впевнено, то в собі і в іншому бачимо особистість, створену Богом, яка має свої почуття,

думки, погляди і право їх виражати, що є невід'ємною частиною християнського способу життя.

Що ж включає в себе впевнена поведінка? Передусім послідовність: життя такої людини не розходиться з вірою, упевнені люди поводяться, як написав апостол: «... гідно поклонання, що до нього поклоняно вас» (Еф. 4:1). Вони вирізняються щирістю, чесністю, справжністю. Такі люди не бояться бути самими собою. Бути впевненим — означає усвідомлювати свої думки і почуття, свої погляди, свій світогляд. Більше того, відстоювати їх, жити відповідно з ними.

Впевнена людина здатна розрізнити людину і її вчинки. Вона здатна говорити «ні», не страждаючи від почуття провини. Здатна планувати свій час і приймати рішення, знає, що їй вибрати, на чому зупинитися, скажімо, у своєму християнському служінні.

Бути впевненим — означає вибирати моделі поведінки. Добре бути впевненою людиною. І все ж, повертаючись до агресивної і пасивної поведінки, слід зазначити, що неправильно стверджувати, ніби вони завжди негативні, а впевнена поведінка у всіх випадках має переваги. У деяких ситуаціях краще вибрати агресивну чи пасивну поведінку, тому що впевнена поведінка буде недоречною. Якщо ви йдете темним перевулком і на вас нападають, приставляючи ніж до горла і вимагаючи гаманець, то найкраще поводитися пасивно, віддати гаманець і таким чином врятувати своє

життя. Або коли з вами несправедливо поведися на роботі, але ви вирішуєте не звільнятися, тому що вам треба годувати сім'ю. Іншими словами, впевнена поведінка недоречна, якщо ви точно знаєте, що не зможете справитися з наслідками ситуації.

Важливо навчитися вибирати певний тип поведінки. Проблема виникає, коли ми не вибираємо, а поводимося тим чи іншим чином тільки тому, що не можемо поводитися по-іншому.

Погляньмо на поведінку Христа. У певних ситуаціях Він вибирав агресивну поведінку (виганяв торговельників з храму), в інших — пасивну (не пішов до свого друга Лазаря, коли той захворів) або впевнену (знав, навіщо Він прийшов, знав Свою місію і йшов, незважаючи ні на що).

Повернімося тепер до відповідей, які ви дали на початку. Згадайте також інші ситуації, коли вам треба було щось вибирати, якось заявити про себе. Спробуйте їх оцінити. Звичайно, дві ситуації — це не серйозний тест, та все ж вони можуть щось сказати про вас. На вашу думку, до якого типу належить ваша поведінка: агресивного, пасивного чи впевненого?

Які ситуації складні для вас? Можливо, вам важко сказати «ні» людині, яка вища від вас за статусом. Чи вам в принципі важко говорити «ні»?

А, може, навпаки, вас так легко вести з себе, що ви одразу вибухаєте і можете наговорити зайвого? Як би там не було, але звичкам впевненої поведінки можна навчитися. Пам'ятаючи, що немає досконалих людей, одні в якихось ситуаціях поводяться більш впевнено, в якихось — невпевнено, а дехто впевнений завжди. Головне — не звинувачувати себе, коли не вдається вибрати правильний вид поведінки, а з молитвою рухатися вперед.

Наталія Влашихина.
Психолог-консультант
християнського психологічного
центру «Алелелон».

Як важливо, аби Євангеліє було не просто теорією, а практикою життя. На цьому у своєму зверненні наголосив заступник старшого єпископа Церкви Олександр Бабійчук: «Бажаю, аби Бог наділив вас силою Духа Святого, аби Євангеліє стало вашим життям».

Заступник голови Малинської райдержадміністрації Василь Марценюк зауважив, що відчуває тут позитивну атмосферу і отримує наснагу. «Ми раді, що вам тут добре, – зазначив Василь Віталійович. – Це знак того, що ми хороші господарі».

З відкриттям з'їзду молоді привітав голова райдержадміністрації Геннадій Ободзинський: «Ви, учасники XIV з'їзду молоді Церкви Християн Віри Євангельської, – цвіт нації, гідний потенціал не тільки для християнського світу, але й для творчої та наукової спільноти, адже саме у вас є скарб, якого немає в інших, – життя, присвячене Богові».

Малинський міський голова Сергій Стельмах у своєму привітанні подякував молоді за пропагування здорового способу життя та загальнолюдських цінностей.

«Ви є тією рушійною силою добра, на яку покладено

«ЄВАНГЕЛІЄ – СИЛА БОЖА НА СПАСІННЯ»

великі надії, – зазначив у вітальному листі голова комітету ВРУ з питань культури та духовності В. Яворівський. – Вірю, що кожен із вас гідний цієї прекрасної та відповідальної місії».

Не залишив без уваги захід і лідер «Фронту Змін» Арсеній Яценюк. У листі він зазначив, що світ потребує віри більшою мірою, ніж знань, і чим досконалішими науково-технічними засобами володіє людина, тим вищими мають бути її духовні запити. Розвиток, позбавлений духовного виміру, втрачає сенс, – підкреслив народний депутат.

Християнська молодь – це дзеркало, у яке дивиться світ. Дуже важливо, аби в цьому дзеркалі навколишні бачили Божу славу і любов. З надією, що саме такі молоді люди зібратися на Малинфесті, представники Ради П'ятидесятницького Європейського форуму молодіжних служителів (PEFY) висловили побажання, аби молодіжний рух в Україні надавав приклад тим, хто живе без надії на вічність, бо це чудово – бути послідовником Ісуса.

Особливим подарунком для учасників та гостей

фестивалю стала пісня «Біблія – моя бібліотека», яку виконав Назар Гудзь. Неабияке задоволення присутні отримали від духовного оркестру – він виконав фінальну частину ораторії Генделя «Месія». Порадував грою на бандурі і співом Анатолій Коренівський з Києва.

Упродовж семи днів роботи фестивалю молодь змогла почерпнути біблійні істини, послухати семінари та проповіді відомих вчителів Ростислава Мураха, Віктора Вознюка, Олександра Попчука, Сергія Вінковського.

Служили молоді також Олександр Калабський, Рустам Фатуллаєв, Володимир Чорнопиский, Віктор Куриленко. А дівчата побували на секціях відділу жіночого служіння ЦХВСУ.

«Малинський молодіжний з'їзд – це нагода побачити потенціал християн віри євангельської України. Ми родом з різних куточків України, але об'єднує нас Євангеліє. Тож будемо заглиблюватися в дороге цінне Слово Боже, аби черпати звідти силу для служіння Господу і людям», – закликав Богдан Левицький.

Прес-центр ЦХВСУ.

ЯКЩО ТЕБЕ ПРОДАЛИ

«А Ізраїль любив Йосипа над усіх синів своїх, бо він був у нього сином старости. І він справив йому квітчасте вбрання. І бачили його браття, що їх батько полюбив його над усіх братів його, і зненавиділи його, і не могли говорити з ним спокійно... І сталося, коли прийшов Йосип до братів своїх, то вони стягнули з Йосипа вбрання його, вбрання квітчасте, що на ньому було. І взяли його, та й кинули його до ями... І коли проходили мідіяніти, купці, то витягли й підняли Йосипа з ями. І продали Йосипа ізмільтянам за двадцять срібників, а ті повели Йосипа до Єгипту» (Бут. 37:3-4, 23-24, 28).

«Якщо тебе продали» – під такою інтригуючою назвою старший пресвітер Хмельницького обласного об'єднання церков ХВС Ростислав Мурах торкнувся доволі важливої для молоді теми. Чому ця тема актуальна? Тому що сьогодні багатьом християнам здається, ніби їх продали – Бог, друзі, брати та сестри по вірі. Отже, пастор Ростислав висловив кілька важливих думок.

Коли тебе можуть продати? Тоді, коли в Бога є план для тебе.

Коли ти розумієш, що в Бога є план для твого життя і служіння, то будь готовий до того, що тебе можуть продати близькі тобі люди. Не всі в церкві тебе зрозуміють. Приймати Божі благословення – це відповідальність. Тому якщо хочеш бути благословеним, будь готовий до випробувань.

Коли ще тебе можуть продати? Коли ти крутишся серед нерідних братів. Найважче прийняти зневагу від рідних тобі людей. Але за жодних обставин не хитайся у ходженні з Богом. Стань вище обставин.

Тебе можуть продати, коли ти не живеш за принципами своїх братів. Будь готовий йти проти течії. Не бійся бути «білою вороною». Багато людей бояться цього, бо якщо ти когось вирізняєшся, завжди знайдуться люди, які будуть тобі заздрити й чинитимуть певний супротив.

Якщо ти улюблений син, будь готовий платити високу ціну. Автор Послання до євреїв говорить: «Адже кого Господь любить, того й карає, і б'є кожного сина, якого приймає» (Євр. 12:6). Тільки улюбленого сина Господь готовий навчати та проводити через різні обставини для того, щоб той став кращим, ніж був.

Якщо ти маєш або бажаєш мати духовні дари, тебе також можуть продати близькі та друзі. Ми всі хочемо, щоб Бог

діяв через нас. Але чи готові ми за це платити ціну? Знайдуться ті, які скажуть, що це дар не від Бога, або ти станеш ворогом для своїх друзів, які не мають таких дарів, як у тебе.

Чим більша скорбота, тим ближчі ми до Господа. Давид у 17-му псалмі каже: «В тісноті своїй я кликав до Господа». Саме в журбі ми маємо добру нагоду бути ближчими до Бога. Бог допускає випробування в наше життя, щоб ми чітко чули Його. «Ти ж перенось злигодні, як добрий воїн Ісуса Христа» (2Тим. 2:3).

Що робити, якщо тебе таки продали? Насамперед розуміти, що «продав» тебе Сам Бог. Тобто саме Він допустив обставини, в яких ти можеш вчитися і ставати все більше подібним до Христа.

Ніколи не ображайся на Бога. Що б не було у твоєму житті – за всім цим стоїть Бог. У Бога є план для твого життя, тому Він допускає нелегкі обставини. Він поміщає Йосипа в дім Потіфара, а потім – до в'язниці, щоб той згодом посів дуже високу і дуже відповідальну посаду.

Навіть коли тебе продали, ти не маєш права грішити. Дуже важливо, як ми реагуємо на те, що з нами відбувається. Ми завжди повинні поводитися так, як личить святому, згідно із вченням Слова Божого.

Найважчим для Йосипа був день, коли жінка Потіфара зажадала спокусити його. Він вистояв і не піддався спокусі, хоча за це йому довелося відсидіти в тюрмі приблизно десять років.

Якщо вас продали раз, то обов'язково буде й другий раз. Не розслабляйтеся і не розкисайте. Будьте вдячні Богові за все, що маєте сьогодні.

Йосип нічого не сказав на свій захист, коли жінка Потіфара звела наклеп на нього. Не витрачайте своє життя на дрібниці. Пізнавайте Божу волю і робіть усе, аби Бог був з вами.

ЩОБ РАЙ ЗАЛИШАВСЯ РАЄМ, ПОТРІБНО ПРАЦЮВАТИ

Олександр Шевчик

Відповідальний за молодіжне служіння в Запорізькій області

«Я проходив край поля людини лінійової, та край виноградника недоумкуватого, і ось все воно позаростало терням, будьяками покрита поверхня його, камінний же мур його був поруїнований... І бачив я те, і увагу звернув, і взяв я поуку собі: Ще трохи поспати, подрімати ще трохи, руки трохи зложити, щоб полежати, і приходить, немов мандрівник, неможливість твоя, і нужда твоя, як озброєний муж!» (Прип. 24:30-34).

Виноградник тут слугує прообразом нашого серця. Людина лінива – недоумкувата, на її полі панує суцільний безлад. Камінний мур, який мав охороняти цей виноградник, поруїнований. Камінний мур – це віра, яка оточує нас із вами.

Ісус розповів притчу про сіяча і різні види ґрунту. Відповідальність за стан ґрунту нашого серця лежить особисто на нас. Ця притча дана нам для того, щоб ми взяли відповідальність за те, щоб прибрати каміння з власного поля, яким є наше серце.

Щоб мати добрий ґрунт, потрібно постійно пильнувати про нього. Терен і будяччя – це клопоти життєві, наші забаганки і все те, що заглушує наше бажання наближатися

ся до Бога, і все це має бути прибране.

Важливо аналізувати стан свого серця. Що заглушує його? Це не обов'язково ґриховні речі. Це можуть бути Інтернет, різні захоплення, які засмічують наше життя. Ми тратимо на них дорогоцінний час, який ніколи вже не надолужимо.

Ці речі заглушують ґрунт нашого серця. Ці лисенята – різні пристрасті і пожадання – руйнують наш виноградник. Там, де повинен цвісти Божий плід, вони нищать все навколо, особливо, коли відсутня охорона.

«Іди до мурашки, ліноху, поглянь на до-

роги її й помудрій: нема в неї володаря, ані урядника, ані правителя; вона заготовлює літом свій хліб, збирає в жнива свою їжу. Аж доки, ліноху, ти будеш вилежуватись, коли ти зо сну свого встанеш? Ще трохи поспати, подрімати ще трохи, руки трохи зложити, щоб полежати, і прийде, немов волоцюга, твоя неможливість, і злидні твої, як озброєний муж!» (Прип. 6:6-11).

Якщо ми не пильнуємо за ґрунтом, несподівано хтось прийде і наробить нам шкоди...

Самсон збирався перемогти филистимлян, але він не знав, що вже втратив свою силу. Як важливо постійно наповнюватися силою Божою, читати Священне Писання, молитися. Бог звелів Адаму порати й доглядати райський сад, в якому Він поселив людей.

Щоб рай залишався раєм, потрібно працювати. Щоб у нашому серці була повнота Божої присутності, потрібно працювати. Хто вникає у Слово день і ніч, той буде постійно приносити плід. Там, де треба любити, ми будемо любити, де треба терпіти – терпіти... У цьому саду будуть рясніти плоди Святого Духа.

«А те, що на добрій землі, це оті, хто як слово почує, береже його в щирому й добром серці, і плід приносять вони в терпеливості» (Лк. 8:15). Сказавши це, Ісус проголосив: «Тож пильнуйте, як слухаєте!» (Лк. 8:18).

Добре й чисте серце – ось умова нашої плодотворності. Не менш важливий і терпіння – тільки терпеливо працюючи, можна принести добрий плід.

ДЖОРДЖ ДАВИДЮК ВІДВІДАВ МАЛИН!

Вже впродовж кількох років Малинський фестиваль навідує християнський співак і проповідник з Америки Джордж Давидюк.

Цьогоріч він також не оминув молодіжний табір. Хоча й не міг залишитися надовго, однак другого дня під час ранкового служіння встиг порадувати усіх учасників своїм співом.

Джорджа Давидюка молодь дуже любить, адже він вміє з любов'ю доносити Божі істини до молодих сердець.

«Без Бога не життя» – такою піснею він разом зі своїми друзями-співаками привітав молодь Малинфесту-2011. Джордж засвідчив, що ще в юні роки

переймався Божою справою. Якось він хотів домовитися, аби провести євангелізаційне служіння на стадіоні. Жінка, яка мала відношення до видачі дозволу, відповіла: «Цьому не бути! Цього ніколи не станеться!». Ревністю запалало серце молодого Джорджа. Він відійшов вбік і молився: «Господи, поверни ці слова в землю! Нехай вони не справдяться!».

І ось тепер ми бачимо масштабні євангелізації на площах українських міст. Тепер Джордж Давидюк щорічно приїздить до України, аби поділитися Словом Божим з українським народом і прославити Бога!

Ірина Наумець.

СИЛА, ЯКА ЗМІНИТЬ УКРАЇНУ

Колись один відомий муж Божий сказав: «Для мене життя – це Христос, а смерть – це надбання». Він мав високу ціль. І ми б так хотіли, щоб ви вчепилися в міцну руку Ісуса. Бо людина, яка вірує, яка надіється на Господа, ніколи не буде посоромлена. Її можуть принижувати, але вона не буде принижена. Її можуть розстрілювати, але вона залишиться живою.

Павло казав, що ми невідомі, але нас знають всі. Нас ганьблять, але знищити не можуть. Бо Євангеліє – «це Божя сила на спасіння кожному, хто вірує».

«І ходив Він по всій Галілеї, по їхніх синагогах навчаючи та Євангелію Царства проповідуючи, і въздорвлюючи всяку недугу, і всяку неміч між людьми».

А чутка про Нього пішла по всій Сирії. І водили до Нього недужих усіх, хто терпів на різні хвороби та муки, і біснуватих, і сновид, і розслаблених, і Він їх уздорвляв. І багато людей ішло за Ним і з Галілеї, і з Десятимістя, і з Єрусалиму, і з Юдеї, і з Заїорданн्या» (Мт. 4:23-25). Як би хотілося, щоб і вся Україна пішла за Ним!

Ми вже звикли до слова «Євангеліє». Для когось це традиційне поняття, релігійна книга, перед якою стають на коліна і яку прикрашають. І таким чином висловлюють пошану до Божого Слова.

Така пошана, на перший погляд, і непогана. Але Євангеліє – це духовний хліб для кожної душі. Хліб можна шанувати, тримати на столі, навіть цілувати. Але коли його не їсти – він користі не принесе. І власне наша ціль, ціль віруючих людей – збагнути, у чому суть Євангелія, виникнути в нього. Щоб уся Україна знала: Євангеліє – це зовсім не книга про якусь нову релігію.

Не так давно увірував один мусульманин, учасник руху «Талібан». Коли він почав читати Слово Боже, він порівняв його із Кораном. І побачив величезну різницю. У Корані свої закони, свої традиції... А в Євангелії, як у жодній іншій книзі, він побачив щось дуже особливе. У центрі Євангелія він побачив не закони, не традиції, не гарну релігію, а Особу – Ісуса Христа.

І він зрозумів, що ця Особа цікавиться кожною людиною, тоді як в інших релігіях людина – це майже ніщо. Головно – божество, а людині залишається бити поклони і тремтіти, бо зверху вдарять.

Головний керівник буддизму далай-лама недавно заявив – і це було приємно почути – що ні одна релігія на світі не принесла стільки користі для людства, як живе християнство.

Дорога молоде! Покажіть, що це дійсно так.

Слово «Євангеліє» перекладається як «Добра Новина». Уявіть релігійну територію Галілеї, Самарії, Єрусалима: люди увійшли в обряд і стали, немов ті сухарі. Як у гіпс залиті. Бо жили в період, коли в синагогах – молитовних будинках єврейського народу читалася Тора, тобто Закон, читалися пророки. І люди настільки до того звикли, що Закон перестав на них впливати, перестав їх змінювати.

Так, це було Боже Слово, і Біблія говорить, що Закон духовний, але людям потрібне було ще щось. І коли настала повнота часу, почався період іншого підходу Бога до людей.

Ми живемо в період, який назива-

ється періодом благодаті. Я вірю, що це найкращий період, який Бог подарував людству, хоча він нелегкий і складний. Це період, коли Бог послав Свого Сина, Який прийшов до людей не із Законом, а із Звісткою, що Він – їх Спаситель, їх Друг і Брат. Слава Христу!

Суть Євангелія – в Імені Ісуса Христа. Сповідь має силу, але її недостатньо. Закон мав силу, доволі потужну, але і він не спрацював. Не досягнув результату. І тоді прийшла третя сила – сила, яка міняє лице землі.

Сотні мільйонів людей по цілому світу ідуть за Ісусом, готові померти за Ісуса – не за Закон чи традиції. Бо вони пережили на собі силу Євангелія, яке міняє людей.

Наша ненька Україна в ХХ столітті перенесла на собі дуже болючий експеримент. Не знаю, чи є інша така країна у світі, де би було пролите стільки крові, де би було розстріляно стільки невинних людей. Де би царював такий жахливий і злочинний тоталітарний атеїстичний режим. Де би людину мали за ніщо. І сотням мільйонів людей здавалося, що ця потужна сила надовго прийшла до влади.

Мільйони людей били поклони перед Ваалом. І щоб підтримати дух своєї безбожної релігії, у Кремлі помістили ідола.

Тверезомислячі люди міркували: якщо цей вождь лежить у труні, яка з нього користь? Але дуже багато людей ішли туди на поклоніння, бо людям потрібна духовна сила, духовна традиція, духовна ідея.

Ця ідея одурманила мільйони людей. Коли я вчився в школі, нам казали, що у 1980 році настане комунізм. І багато людей вірили в це. Бо неправда, обман, брехня також мають силу – силу, здатну одурманити мільйони. Гріх має силу – і

нині у вільній незалежній Україні мільйони рабів гріха.

До 10 тисяч українців щороку закінчують життя самогубством. Десятки тисяч українців гинуть від наслідків вживання алкоголю, тютюну. Хто штовхає на це людей? Є сила. Сила, яка ненавидить нас.

Вона може замаскуватися, натягти червоний костюм або зодягтися в чорне, може повісити зірку чи ще щось. Є багато брехливих, фальшивих ідей, і сотні років Україна лобом нашттовхувалася на ці твердині і розбивалася.

Чому? Мені приємно цитувати відомого російського поета Євгена Євтушенка, який писав:

**І в нерішучості є сила,
Коли на лживому путі
Вперед на лживій світилі
Ти не наважишся піти.**

Є лживі світила, лживі ідеї, лжива наука. І в цих речах є сила. Щоб одурманити людину, збити її з пуття, захопити її – як не владою, то грішми, як не грішми, то розпустою або іншими забаганками і хтивостями – аби тільки відвернути людину від неба.

Сковорода казав, що свиня теж бачить зорі, коли дивиться в калюжу. Таких калюж сьогодні чимало. Гріх набирає сьогодні різні форми, зодягає різні маски, пропагує різні філософії, але ціль його одна – вкрасти, вбити і погубити.

І не думайте, що лживі ідеї дешево коштують. Скільки Україна заплатила за такі лживі ідеї. Хто здатен це поррахувати? Напевно, ніхто. Це ціна життя десятків мільйонів людей.

Якби Україна у ХХ столітті повернулася лицем до Бога, нині ми мали би набагато кращу ситуацію, Бог би зберіг нашу країну.

Михайло Паночко
Старший єпископ ЦХВЕУ

Той «ізм», який бродив по Європі, чомусь опинився на наших теренах. Видно, європейці – розумні люди. Бродив той «ізм», але коріння там не пустив. Знаєте, чому? Бо там було потужне християнське начало. На наших територіях, на жаль, люди наче і мали якусь віру, але настільки слабеньку, що думали: будемо триматися церкви. Будемо триматися священика. Ми не заперечуємо – це потрібно. Але це не може дати людям того натхнення, тої сили, щоб гріх перестав мати над ними владу. Єдиний, Хто здатний дати таку силу, – Ісус Христос!

Цю силу Він пропонує кожній людині. Він ходив по селах і містах Галілеї і звіщав людям Добру Новину. Він казав: ви розбиті серцем, але Я зможу вас зіцїлити, якщо ви прийдете до Мене добровільно. Ніякого насильства. Коли ви зв'язані – Я Той, Хто розв'язує. Коли ви раби гріха, Я Той, Хто відкриває в'язниці рабства. Я Той, Хто випускає на свободу.

Це були головні тези служіння Ісуса. Він прийшов у синагогу в Назареті, відкрив Книгу пророка Ісаї і прочитав: «На Мені Дух Господній...» І далі виклав ці тези.

Убогі духом люди – це люди, які шукають вищої цілі. Їх не привабляють ніякі гроші, їжа, одяг. Вони дякують Богу за це, але не це – ціль їхнього життя. Крім тіла, ми маємо душу, заради якої і прийшов на землю Ісус Христос. Він хоче жити у твоєму і моєму серці, аби сила гріха не володіла нами і нашими дітьми.

Альтернативна силі гріха тільки сила Євангелія, захована в Ісусі Христі. Ні свічка, ні ікона, ні мощі святих не дадуть сили. Бо ті мощі насправді немічні.

У духовному світі триває війна. І так би хотілося, щоб наш народ нарешті зрозумів істину і не дав себе знову надурити. Бо є Той, Хто зацїкавлений, аби ми були вільні, щасливі, життєрадісні і вдячні Богові. Бо ми створені для прекрасного, чудового, благословенного життя. А воно починається з того моменту, коли ми чуємо Євангеліє. Коли ми вибираємо орієнтир для свого життя і починаємо вірити, що в Євангелії є сила, здатна змінити нас, наш характер, нашу природу, наші амбіції, втихомирити всі пориви і бурі в серці.

Тільки Боже Слово може поміняти серце людини. У ньому є сила.

Шукайте Божого лица, шукайте Його сили і присутності, щоб кожен міг особисто торкнутися вірою Ісуса Христа і сказати: «Ти мій Спаситель». Не Спаситель всіх, а мій особистий Спаситель.

Виберіть щасливу дорогу і йдіть за Ісусом Христом. І Бог дасть вам силу. У Нього океани сили. Він всемогутній Бог. Але Він не дає силу ледачим, байдужим, тим, хто не шукає. Тільки той, хто шукає,

знаходить. Тільки тому, хто стукає, відкривають. Викиньте все недобре зі своїх сердець і шукайте зближення з Богом.

Сила Божа діє у двох напрямках. Чимало віруючих, особливо молодих, хотіли б рухатися лише в одному напрямку: творити чудеса, зіцїляти і таке інше. Але таких може занести на повороті і перевернути догори ногами.

У Божій науці все збалансовано. Божя сила має два вектори. І насамперед вона діє всередині, щоб змінити нас, щоб зоробити нас гідними, порядними людьми, які знають Бога і Його Слово, у яких є ціль, які тверді і непохитні у своїй вірі, як Даниїл.

Опинившись у полоні, серед невігластва і поганства, серед ідопоклонства і беззаконня, він не лякається, бо знає Бога Живого і повністю довіряє Йому. Він шукав Божої сили, Божого лица – і знайшов.

Це приклад для всіх юнаків сьогодення.

Та і для нас всіх. Чому він був такий успіш-

ний? Чому не брав хабарів? Чому ніколи не обманював і не грішив? Не займався тим, чим займалися всі люди? Чому він увійшов в історію як особливий правитель? (І дав би Бог нам таких в Україні!).

Тому, що Даниїл мав силу від Бога.

І цар його піднімає – хоч один чесний

чоловік появився у царстві. Цар полюбив

Даниїла, але жаба спрацювала. І почали

підглядати – а звідки він бере силу, чому

він такий успішний, що навіть цар його

поважає... У нього все виходить, а в нас

нічого...

У грішника ніколи нічого не вийде, а

віруючий зуміє все!

І ми знаємо, чим закінчилася та історія.

Підглядачі зрозуміли, що Даниїл черпає

свою силу у молитві, у спільності зі своїм

Богом.

Дорога молоде! Це джерело і сьогодні

доступне для кожного з нас. Відкрийте

вікна свого серця, підніміть свої очі до

неба – і почувте: «Сину Мій! Дочко Моя!

Я люблю вас».

Коли Даниїл був підступно схоплений

і засуджений, цар звернувся до нього зі

словами: «Даниїле, рабе Бога Живого,

Якому ти служиш. Він врятує тебе від

паші левів».

Нині багато левів бродять по Україні.

І від них може врятувати лише Бог. Леви

блуду, розпусти, нечистоти нині чигають

на молодих. Дивіться в небо, а не в землю.

Там є сила.

Леви не змогли заподіяти Даниїлу нія-

кої шкоди – Бог закрив їм паші. Коли наша

молодь звернеться до Бога, не боячись цих

левів, цих погроз, не лякаючись царських

указів, але зберігаючи зв'язок з Богом, з

неба прийде сила. Ця сила змінить Укра-

їну докорінно, і Україна знову зацїте. Як

казав Шевченко, «і буде брат, і буде мати,

і будуть люди на землі...»

В Євангелії захована сила Божа. І

отримає її лише той, хто буде вірувати,

буде шукати, буде прагнути, хто поставить

перед собою високу ціль – досягнути Бога

так, як Він досягнув нас.

НЕ ЛИШЕ ЦАР, А Й БАТЬКО

Богдан Левицький
Керівник відділу молоді ЦХВЕУ

«Ось тому, маючи за милосердя Божим таке служіння, ми не тратимо відваги, але ми відреклись тайного сорому, не ходячи в хитрості та не перекинувши Божого Слова, але з'явленням правди доручуємо себе кожному сумлінню людському перед Богом. Коли ж наша Євангелія й закрита, то закрита для тих, хто гине, для невіруючих, яким бог цього віку засліпив розум, щоб для них не засяло світло Євангелії слави Христа, а Він образ Божий. Бо ми не себе самих проповідуємо, але Христа Ісуса, Господа, ми ж самі раби ваші ради Ісуса» (2 Кор.4:1-5).

Наш девіз «Євангеліє – сила Божа на спасіння» – дуже важливий. Хай би він завжди був перед нашими очима. Тоді він буде частиною нашого життя. І це Євангеліє закликає нас: «А ви, як у всім, збагачуєтесь: вірою, і словом, і розумом, і всякою пильністю, і вашою любов'ю до нас, щоб збагачувалися ви і в благодаті оцій» (2 Кор. 8:7).

Кожна людина, живучи на землі, чимсь збагачується. На цьому місці Бог дав нам можливість збагачуватися Євангелією, його силою. Ми всі чимось збагачуємося в тих сферах, які вважаємо важливими для себе.

Слово Боже говорить, щоб так само і в духовному плані, як новонароджені немовлята, ми прагнули духовного молока, тільки тоді в нас буде Божя сила. Якщо не будемо славити Господа, ми не зможемо виконати своє призначення на землі. Для кожного з нас Бог має Своє призначення і готує нас, щоб ми були здатні його виконати. Кожного з нас Бог готує на служіння.

Дорога молоде, забажайте служити Богу з радістю, а не з примусу! Відчуйте, що Він завжди з вами. Уявіть, як би ви почувалися і як би жили, якби вашим батьком був президент країни. Але наш Батько вищий, ніж президент.

Навіть діти президента не завжди можуть доступитися до нього, коли хочуть. А наш Батько каже: «Поклич до Мене в день недолі, і Я обізвуся. І почую і допоможу». У нас чудовий Бог, Він не лише Суддя, не тільки Цар, Він – наш Батько. Тож будемо ходити перед нашим Батьком зі смиренними серцями.

«У СЕМІНАРІЇ Я ПОВНІСТЮ ЗЛАМАВСЯ ПЕРЕД БОГОМ, ЩОБ НИНІ НЕ ЛАМАТИСЯ ПЕРЕД ЛЮДЬМИ...»

При цьому сучасна християнська молодь здебільшого орієнтується на світські навчальні заклади. А яку користь молодій людині може принести християнська освіта? Насамперед вступник отримує нагоду дисциплінувати себе як особистість, змінити свій характер і сформувати систему цінностей; він отримує досвід служіння Богу і своїм ближнім у повсякденному житті, може реалізувати себе у житті церкви.

Церкві потрібні служителі, які будуть фахівцями своєї справи. Як правило, ми ставимо до церковних служителів певні вимоги, хочемо отримувати від них відповіді на життєві питання. А це неможливо, якщо ми не виховуємо служителів-фахівців.

Місія Львівської богословської семінарії полягає в підготовці духовно зрілих християн через надання їм богословської освіти та практичних навиків до служіння у церкві та суспільстві – через євангелізацію, учнівство та лідерство.

Богословська освіта в ЛБС базується на принципах вірності Писанню, академічній успішності та отримання досвіду у служінні. Керівництво і персонал ЛБС вбачають свою мету у створенні для студентів якнайкращих умов для духовного,

академічного і практичного розвитку студентів, виявлення і розкриття їхніх дарів для поширення Царства Божого в сучасному світі. Звідси випливають і завдання ЛБС:

допомогти отримати глибокі знання Біблії та бути переконаним, що Писання – непомильне Боже Слово, єдине мірило для особистого і суспільного життя християн;

допомогти зрозуміти біблійні та історичні основи християнського віровчення та поведінки, особливості їх застосування в сучасних умовах;

допомогти навчитися застосовувати християнські доктрини та етичні норми у служінні, особистому житті та у соціальних процесах;

допомогти студентам чітко усвідомити Боже покликання у своєму житті, забезпечити їх необхідними для служіння знаннями і вміннями;

виховати та навчити лідерів служіння, які зможуть ефективно працювати в сучасних умовах з рівнем знань, що відповідає вимогам часу.

У семінарії вчать шукати Господа і Його волі у житті. Це місце, де можна отримати важливі духовні знання з метою утвердження у Слові Божому.

конкурентну боротьбу. Ця істина стосується всього людського життя починаючи від працевлаштування й до ідеологічної боротьби за уми людей (європейська толерантність до гріха і євангельське розуміння світу і Бога). На цій війні дуже важко встояти, не маючи відповідного озброєння, бо давно вже минули часи, коли диплом якогось ВНЗ відкривав широкі можливості. Якщо відкинути кланові зв'язки у працевлаштуванні, то в наш час існує велика потреба у фахівцях.

Диплом богослова не дає жодних кар'єрних привілеїв, але богословська освіта та навчальні заклади як жодна інша установа володіють здатністю формувати характер і християнську свідомість.

Сьогодні, озираючись на пройдений річний шлях після семінарії, я жодною клітиною свого ества не шкодую про навчання в ЛБС. Там я отримав загартовування, яке не дало мені зламатися, коли проти мене повстали «пекельні брами». Завдяки досвіду, отриманому в семінарії, мене не може розчарувати жодна людина, бо я навчився не зачаровуватися ними. Якщо в семінарії я йшов із впевненістю у тім, що можу здвигати гори та вести за собою хоч тисячну церкву, то нині для мене честь – носити папку з паперами і повчитися у справжніх Божих служителів. Якщо колись я кожну свою спонукую чи емоцію сприймав як Божу волю, яку ще й хотів нав'язати іншим, то нині Божою волею для мене стали Біблія, життя Ісуса та керівництво Духа Святого.

Я зрозумів, що служіння має своїм коренем слово «служити», а не «світитися». Бог для мене справді став змістом життя, а не сходящого у задоволенні своїх амбіцій. Я знаю, що нині мене не зведе якість нове чи старе вчення, і напевно чи я побіжу за якимсь модним лідером, який через кілька років свого енергійного руху зникне або впаде в гріх. Біблія і її дух стали моїм щоденним хлібом, повітрям, водою і тінню в спекотний день. У семінарії я повністю зламався і впав на коліна перед Богом, щоб нині не ламатися і не гнутися перед людьми.

Так, не всі випускники біблійних навчальних закладів стають служителами. Це гірка правда... Але скільки людей кається, а скільки потім йдуть до церкви; скільки приймає хрещення, і скільки помирають християнами? Скількох дітей батьки відправляють в семінарію, думаючи, що там із них зроблять християн...

Людина, яка має покликання, і без навчання в семінарії стане служителем, я в це вірю, але наскільки менше помилок набробить ця людина, маючи можливість доторкнутися до двохтисячолітнього досвіду християнської Церкви та її богослов'я.

Едуард Дубляк:

– Прийшовши до церкви, покавшись і прийнявши водне хрещення, я усвідомлював, що це тільки початок. У мене з'явилося велике бажання служити Богові, але як це робити, я поняття не мав. Після мого покаяння зі мною ніхто не проводив ніякої роботи, я чисто формально відвідував церкву. Після цього минув невеликий відрізок часу, і це бажання не давало мені спокою, я думаю, що ж мені робити? Якось дізнався, що є навчальні заклади, у яких готують до служіння Богові. І не вагаючись, прийняв тверде рішення вступити в такий навчальний заклад.

Дехто міг би сказати, що Біблія описує все, що треба людині робити, і не треба вчитися в богословських закладах, щоб служити Богу. Однак саме богословський заклад допоміг мені зрушити з місця. Уперше я почав служити під час навчання в ЛБС, і цьому сприяли і викладачі, і проведений наодинці з Богом час, і друзі, які горіли тим самим бажанням. Навчання в семінарії змінило мій погляд на служіння і життя з Богом. Я навіть впевнений в тому, що якби не навчався в ЛБС, то з часом би залишив церкву. Навчання допомогло мені глибше вникнути в Божу роботу і Його задум, зміцнило мене... Це допомагає мені рухатися вперед і служити іншим людям. Це біблійний зразок – Сам Господь Ісус Христос

був зі своїми учнями 3,5 року і навчав їх. І тепер ми бачимо результат того.

Після навчання в семінарії я несу служіння молодіжного керівника в церкві с. Великі Ком'яти на Закарпатті. Молодь – це люди яких треба правильно скерувати, і основна моя ціль – заохотити їх до служіння людям вже сьогодні.

Михайло Тарасюк:

– Життя не таке легке, як здавалося в юності. Правду кажуть, що мудрість приходить з часом. Однак показником мудрості не завжди є кількість прожитих років. З кожним роком відсоток молоді, яка не бачить перспективи в навчанні, зростає. На думку багатьох, навчання не потрібне, оскільки дипломи ні до чого не придатні. Молоде покоління християн не бачить ніяких переваг і привілеїв у християнському навчанні.

Звичайно, таке становище має свої причини, проте чи потрібне нам, християнам XXI століття, християнське навчання? Кожен із нас бажає, щоб церкви наповнювалися спасеними людьми. Та статистичні дані говорять про інше. Історія розповідає про багатьох людей, які змогли за допомогою своїх талантів опанувати певні наукові галузі, та існує набагато більше прикладів тих, які приклали чимало зусиль і стали науковцями у цих сферах. Їхні спроможності значно переважали спроможності інших. Багато людей кажуть, що дуже добре вчитись і брати уроки із своїх помилок. Проте набагато правильніше брати приклад та уроки з помилок інших.

Біблія в цьому питанні – великий та авторитетний приклад для нас. Виявляється, що вже були люди, які мали подібну проблему, питання, ситуацію... Невже нам потрібно повторювати їхні помилки? Християнська освіта допомагає систематизувати знання, вже здобуті раніше. Вона допомагає вивести ряд принципів та ідей, виходячи з помилок минулого. Допомагає розставити пріоритети та вносити ясність в ті питання, які часто замовчують, вона розвіє туман над певними біблійними текстами.

Виходячи зі свого маленького досвіду служіння, можу твердо сказати, що я не уявляю свого життя та служіння без християнської освіти. Знання не можуть здобути для людини авторитет, підняти її рейтинг в християнстві, додати практики. Але вони можуть зекономити дорогий час, вони прискорять хід подій: не потрібно придумувати та працювати над виробленням надсучасної формули успіху служіння, її вже винайшли багато поколінь до нас, нам тільки потрібно знати її.

Дехто запевняє, що християнська освіта не приносить нічого корисного. І ці самі люди тримають перед собою список питань, на які не мають відповідей, список ситуацій, в яких не знають, як поведистися, і це більший список моментів, де вони вчинили неправильно. Я вірю, що Бог може провести церкву і без навчання, але тільки в тому разі, коли немає можливості здобути християнську освіту.

У нашій країні ситуація зовсім інша. Ми маємо ряд навчальних християнських закладів, проте охочих навчатися там не так і багато. Кажуть, це не перспективно. На мою думку, час, в якому ми живемо, вимагає від нас бути готовими дати відповідь на ті потреби і питання, на які сьогодні немає відповідей ніде. І тоді, я вірю, ми зможемо побачити Божу роботу в наших церквах.

Бог завжди шукав людей, які мають тверезий погляд на ситуацію. Християнська освіта допомагає навчитися давати реальну оцінку речам і ситуаціям. Ми можемо знехтувати прекрасною можливістю здобути християнську освіту і втратити час, якого повернути не зможемо. Церква має бути сильною і міцною, такою, яка відповідатиме вимогам сьогоденного суспільства, а не такою, яка розводиться руки перед людьми з їхніми потребами, яка каже, що не знає, чому Бог сьогодні не діє, чому немає результату.

І християнська освіта – це один із компонентів, який підготує Церкву до майбутнього пробудження. Нам потрібно використати цю можливість.

Важливість християнської освіти в Україні та її перспективи: думка фахівця

**Роман Соловій,
ректор Львівської
богословської семінарії:**

– 20 років тому в Україні спалахнуло вогнище євангельського пробудження – тисячі людей приходили до Христа, відкривалися сотні нових церков, питання віри набули небаченої раніше актуальності. Впродовж останніх десяти років ситуація суттєво змінилася – наша країна увійшла в русло загальноєвропейської тенденції, люди здебільшого втратили інтерес до релігії, порожніють храми, зменшується кількість практикуючих християн, ідолами часу стали матеріалізм та апатія.

Нове становище кинуло виклик Церкві, ми часто не готові дати актуальні відповіді на духовні запити сучасного суспільства. Бо ж навіть ці зовні байдужі до віри люди мають велику потребу у Христі. Адже, за словами Еклезіяста, Бог поклав вічність і в їхні серця. Найбільша мета кожного християнина, а особливо, служителя – це пошук шляхів, якими вічні істини Євангелія можуть бути сповіщені нашим сучасникам. У підготовці працівників, які прагнуть досягнути звископю про Христа Розп'ятого людей нашого часу, і полягає завдання завдання богословських навчальних закладів.

Львівська богословська семінарія створила всі необхідні умови для інтелектуального й духовного зростання християн, які бажають присвятити себе великій справі творення Царства Божого. Ми маємо всі необхідні для цього ресурси. Наша семінарія стоїть на міцних євангельських позиціях. Її двері відчинені для всіх, хто бажає присвятити себе на служіння Господу і Його Церкві.

**Віктор Вознюк,
завідуючий відділом освіти ЦХВСУ,
викладач:**

– Невпинно біжить час, залишаючи за собою окремі клаптики записів на папері, усмішки на фотографіях, в сімейному альбомі як докази того, що ми були його користувачами. Наша «бігова доріжка» вимірюється не кілометрами, а роками, які невблаганно спливають в небуття. Мудрість Божа пропонує «цінувати та використовувати час, дні бо лукаві» Здається, немає нічого складного, просто будь християнином і насолоджуйся життям. Проте ми зауважуємо, що одні християни ефективні в житті та служінні, а про інших цього сказати не можна. У чому ключ такого парадоксу, адже мова йде про віруючих людей?

Коли Ісус залишав землю, Його останні слова стали відповіддю на запитання. «Тож ідіть і навчіть всі народи». Саме навчання

впливає на розуміння нашого призначення та ефективне використання часу. Після розвалу Радянського Союзу слов'янське християнство стикнулося з цією проблематикою впритул. Нехтування навчанням призвело до поверхневих результатів в багатьох сферах і служіннях, покликаних впливати на світ. Виникла гостра потреба в служителі, які могли б вчити людей в церквах та за їх межами.

Християнські навчальні заклади покликані зверхувати почесну місію – навчати братів та сестер науки Господньої, щоб останні могли нести її іншим. Бо освічений християнин – це цілеспрямований служитель, в якого здоровий глузд бере верх над емоціями та завищеною ревністю. Освічений християнин вкрай потрібний для українського суспільства, оскільки наша держава посідає одне з перших місць в Європі за кількістю людей з вищою світською освітою. Освічений християнин має набагато більше шансів принести повноцінний плід для Царства Божого, тим самим ефективно використавши час.

Приємно, що в християнській освітній царині вже багато років активно працює Львівська богословська семінарія. Через стаціонарне навчання та мережу філій реалізовується ідея Великого Доручення – не тільки свідкувати народам, але й навчати, бо навчати інших може тільки навчений християнин.

**Михайло Мокієнко,
кандидат історичних наук,
викладач історії християнства:**

– Коли аналізуєш процеси, які відбуваються навколо нас в духовно суспільній сфері, стає очевидним факт актуальності, важливості і необхідності християнської освіти на цьому етапі розвитку Церкви в Україні. 70 років такої можливості не було, і Бог компенсував брак освіти іншими факторами. Сьогодні можливість здобути освіту появилась, і гріх нею не скористатися. Якщо лише десять років тому в Україні людей з вищою освітою було 20%, тобто кожен п'ятий, то сьогодні приблизно 37% населення мають вищу освіту. Цей факт особисто мене скерує до того, що я повинен нести послання про Ісуса в такому вигляді, в якому він буде зрозумілим для нинішнього покоління.

Минув час євангелізації поза освітніми програмами, минув час місіології поза освітою, час якихось інших дій церкви поза освітніми можливостями. Тому, як на мене, сьогодні для кожного євангельського віруючого питання набуття освіти – це пріоритетна справа. І Львівська богословська семінарія в цьому контексті – один із гарних варіантів для здобуття богословської освіти.

Звісно, сам спосіб здобуття освіти не

дає результату, кінцевий позитив приносять декілька складових, серед них – бажання цієї людини не просто вчитися, а вчитися задля набуття в собі характеристик Христа і прив'язки вчення до конкретного служіння, тому що в цьому вимірі ми маємо декілька протистоянь. Одне з них – це відірваність церкви і академічного центру, що дискредитує саму ідею освіти. Тому, як на мене, прийшов час того, щоб служити людям, які починають, або вже почали своє служіння, були заохочені не тільки внутрішніми мотиваційними моментами, а й зовнішніми якимись впливами до одержання церковної освіти. І це стосується всіх без винятку служителів, які це не мають цієї освіти.

Стосовно молодого покоління, то освіта відіграє роль не тільки освітнього фактору здобуття якихось вмінь та навичок, але і мотивації до самого служіння. Молоді люди здебільшого ще не мають конкретно визначеного служіння, і освіта стає своєрідним поштовхом для того, щоб вони знайшли себе в служінні. Освіта без задіяння в конкретному служінні втрачає свій сенс і оту першопочаткову ідею, яка закладалася в неї.

Я не бачив жодного щирого християнина, який присвятив себе справі освіти і сьогодні пожалкував про це. Якщо це усвідомлений вибір, заснований на конкретних духовних чинниках – духовних у контексті виконання місії Христа, то освіта має принести результат, розширити світогляд, дати поштовх до служіння і відкрити нові перспективи того світобачення, яке дає нам Бог.

Для чого вчитися в семінарії, якщо отримаєш диплом недержавного зразка: думка випускників

Артем Лисичук:

– Людина, яка йде навчатися в богословський початковий заклад, не просто йде вчитися, вона йде виховувати себе для майбутнього. ЛБС – унікальний навчальний заклад, усе навчання, яке тут дається, має практичне застосування. Навіть якщо це суто теоретично богословські предмети. Пізніше, під час зустрічей з представниками іншого віросповідання, ці знання будуть потрібні для дискусії, балансу і відстоювання біблійної позиції. Тому коли я йшов сюди навчатися, мене не хвилювало, державний чи недержавний навчальний заклад, я знав, що хочу працювати з людьми і працювати ефективно, тому мені потрібні для цього знання.

**Михайло Хром'як,
історик, богослов,
християнський служитель:**

– Українська дійсність диктує жорстку

ЯК СТАТИ РЕВНИМ СЛУЖИТЕЛЕМ БОЖИМ

«У ревності не лінуйтеся, духом палайте, служіть Господеві» (Рим. 12:11).

Чи не найболючіша проблема сьогодення – пасивність членів у церквах. У церковних богослужіннях та інших проектах готові брати участь не більше 20% людей, а решта 80% значно комфортніше почуваються в ролі спостерігачів, слухачів, а іноді навіть критиків...

Це прояв «синдрому лаодикійської церкви» – охолодження першої любові до Господа. Така ситуація може призвести до сумних наслідків, тому її неможливо залишати без належної уваги. Потрібно якось спонукувати віруючих до служіння. Адже чим більше віруючих наполегливо трудиться на ниві Божій, тим сильнішою стає церква, тим більше можна зробити для слави Божої, тим значніший вплив матиме така громада у своїй місцевості.

Сучасним християнам необхідно запалитися вогнем ревності до діла Божого і з гідністю виконувати своє призначення на землі і Велике Доручення Ісуса Христа.

та енергійний, але з плином часу, внаслідок побоїв, гонін, кораблекрушін, хвороб і нестатків, він ослаб і служіння давалося йому щораз тяжче. Проте він не перестав звершувати свої місійні подорожі, не перестав проповідувати... Він міг би сказати, що з нього досить, пора йому на заслужений відпочинок, а служіння хай несуть молоді – такі, як Тимофій і Тит. Але Павло продовжував служити Господу. Будучи слабким і немичним, він невтомно працював, говорячи, що через його неміч проявляється сила Бога. Навіть у в'язниці він не вважав себе втраченим для діла Божого.

Багато християн служать Господу не на повну силу, вважаючи, що є люди, яким це вдасться краще. Таким був Мойсей у той момент, коли Бог говорив, які плани має для нього.

Як колись, так і тепер у ділі Божому немає неважливих людей. Всі діти Божі однаково цінні для Нього, для всіх Він має Свої особливі плани.

Для прославлення Свого Імені в сирійському народі Бог використав маленьку дівчинку, яка розповіла Нааманові – сирійському воєначальникові про те, що в Ізраїлі є пророк живого Бога.

Самуїл в дитинстві служив у храмі при священникові Ілії, і його служіння полягало в тому, щоб відчиняти і зачиняти двері в храмі, можливо, подати води старому священникові, але й він був важливим служителем, бо навряд чи хтось інший робив би це.

Пророчиця Анна, 84-річна вдова, жила при храмі і служила Богові постом і молит-

вою. Вона, як написано, не відлучалася з храму, а значить, розуміла що дуже важлива в очах Божих і її, на перший погляд, непомітне служіння має вагу.

Ці приклади показують, що кожен християнин важливий у ділі Божому. Усвідомлення цього заохочує до ревного служіння. Незважаючи на наш вік, проблеми, відсутність сили, незavidні таланти – ми важливі для Бога і для діла Божого.

Бути ревним служителем – означає не шукати відмовок, коли Бог кличе тебе до служіння, дозволити Богові працювати через тебе, втілюючи Його плани.

Окрім усвідомлення своєї важливості у ділі Божому, щоб стати ревним служителем, потрібно посвятити себе Богові.

Коли християнин приймає хрещення і стає членом церкви, він присягає Господу, що буде служити Йому добрим сумлінням. Це і є посвята себе Господеві. І ця посвята повинна тривати все життя.

На жаль, часто буває, що християни живуть так, ніби в них немає ніяких зобов'язань перед Ним. Вони забувають про свою посвяту Господу і посвячують своє життя і тіло для всього іншого, а для служіння Богові в них не залишається часу. Таких християн ревними не назвеш.

У момент увірування і свого початкового слідування за Господом майже всі християни активні в ділі Божому, але минає рік-два і вони стають пасивнішими у своєму старанні та наполегливості. Пропадає перша любов до служіння, вогонь ревності поволи гасне, перетворюючись на клубки диму. Апостол Павло, зауваживши таке серед віруючих в Римській церкві, пише

до них: «У ревності не лінуйтеся...» Тобто не ставайте пасивними в ділі Божому, не переставайте бути наполегливими і не жалійте своїх зусиль для служіння Господеві, пам'ятайте про свою посвяту Господу.

Чому деякі люди не ходять на служіння, а бігають по різних церквах? Мабуть, тому, що вони не посвятили себе служінню в церкві, вони стали такими собі духовними бомжами, які не хочуть взяти на себе відповідальність хоч за якусь ділянку праці.

Так само буває і в сім'ї. Чому чоловік зраджує дружину? Бо він не посвятив себе їй, він на вінчанні говорив неправду. Якщо я посвятив себе своїй дружині, то вдячний їй за все, що вона робить для мене. А вона вдячна мені. Це наше взаємне посвячення.

Я люблю свою сім'ю, я переживаю за кожного її члена, стараюся дбати про них, адже я себе для цього посвятив. Я повинен бути з ними і в радості, і в горі, і в бідності, і в багатстві...

Коли людина посвячена Богові, вона ревно до Його діла. Вона переживає за церкву, в якій служить, вона думає про те, як послужити церкві, мріє про її розвиток і розширення меж та можливостей. Вона не може сидіти вдома, коли в церкві триває богослужіння, бо вона цим живе. Ревний християнин не буде служити Господеві на 30 чи 50 відсотків, він для Господа зробить все, що зможе, бо посвятив себе для Нього. Він віддав себе в жертву, живу для Господа.

Третя важлива умова – потрібно навчитися долати труднощі. Ісус Христос, будучи на землі, попереджав Своїх учнів про те, що на них чекає нелегка доля. Ісуса світ не прийняв, так само і Його послідовників світ не може прийняти. Христос попереджав: «Страждання зазнає в світі...» (Ів. 16:33), «... за ім'я Моє будуть усі вас ненавидіти» (Лк. 21:17). Слова Сина Божого абсолютно правдиві. Вже в Діях святих апостолів читаємо, яка доля спіткала учнів Христа, апостолів і перших християн. Майже всі вони померли мученицькою смертю.

Доля наших дідів при комуністичній владі була не легшою. Вони пережили гоніння, непосильні штрафи, репресії, зіслання в Сибір, тюрми... Але це не зламало їх, не відвернуло від віри в Ісуса Христа. І ті, хто повернувся додому, продовжували працю на ниві Божій, проповідуючи грішникам Євангельську Вістку.

Буває, коли віруючим не вдається якась справа, вони одразу здаються замість того, щоб проявити наполегливість і спробувати ще раз. Вони не хочуть докладати зусиль і долати труднощі. Ці труднощі їх зупиняють. Вони стають пасивними.

Хіба такого бажає Господь? Ні! Він хоче бачити Своїх дітей сильними, здатними долати перешкоди, підніматися після падіння і йти вперед з новими силами.

Думаєте, легко було Мойсею, коли Бог сказав, що він не ввійде в Обіцяний край? Ні! Але він не перестав служити Богові. Легко було Давидові, коли в нього помер новонароджений син? Або коли помер Авесалом? Ні! Але він не перестав служити Богові. Він переступив через ці труднощі.

Апостол Петро після свого відречення від Христа теж пережив духовну кризу, але перемг її і продовжив ревно служити Богові. Апостол Павло неодноразово був побитий, каменований, стомлений, хворий, але не перестав служити Богові.

А Сам Ісус Христос? Попри все Він не зійшов з дистанції і виконав план спасіння до кінця. Це і є ревність.

В одній зі своїх книг Джон Максвел розповідає історію про довгохвостого папу Чіппі, який був життєрадісний і любив співати. Проблеми цієї пташки почалися в той момент, коли його господиня вирішила почистити його клітку за допомогою порохотяга. Раптово задзвонив телефон, господиня кинулася відповідати, і папу несподівано засмоктав порохотяг. Зауваживши, що сталося, господиня швиденько вимкнула порохотяг і витягнула Чіппі – приголомшенного, але живого.

Побачивши, що він весь покритий пилом, господиня засунула Чіппі під кран. А потім взялася сушити його феном. Історія про папу закінчується словами: «Пташка більше не співає».

Багато людей, переживши важкі моменти в житті, стають схожими на цього папу. Вони дозволяють своїм минулим проблемам руйнувати теперішнє життя. Вони не здатні забувати про свої поразки і не можуть скинути з себе тягар минулого. Минулі біди, образи, проблеми і турботи заважають таким людям служити Господу. Вони більше не співають, не проповідують, не читають Біблію. Їхня любов до Бога, Який, на їхню думку, несправедливо з ними повівся, холодне, а ревність до служіння взагалі зникає. Хіба це правильно?

Біблія висвітлює зовсім іншу позицію щодо випробування та труднощів в житті християнина. Апостол Петро пише: «Тіштеся з того, засмучені трохи тепер, якщо треба, всілякими випробуваннями, щоб досвідчення вашої віри було дорожцініше за золото, яке гине, хоч і огнем випробується, на похвалу, і честь, і славу при з'явленні Ісуса Христа» (1 Петр. 1:6-7).

Труднощі і проблеми не повинні зупиняти нас у служінні Господеві, навпаки, вони допущені, аби зміцнити нашу віру.

XXI сторіччя характерне занепадом християнських цінностей, відходженням людини від Бога, глобальною духовною кризою суспільства. Богові потрібні люди, які будуть боротися за чистоту, вириватимуть душі людей з диявольських тенет, які будуть світлом для світу. І такими повинні стати ми – діти Божі, члени Його Церкви. Заклик апостола Павла до римлян: «У ревності не лінуйтеся, духом палайте, служіть Господеві» надзвичайно актуальний і в наш час. Кожен християнин повинен усвідомити свою важливість у ділі Божому, посвятити себе Богові і навчитися долати труднощі, які трапляються на життєвій ниві.

Господь цінує кожного Свого служителя і віддасть кожному згідно з ділами його. Ісус сказав: «Як хто служить Мені, хай іде той за Мною, і де Я, там буде й слуга Мій. Як хто служить Мені, того пошанує Отець» (Ів. 12:26).

**Олег Борис.
Проповідник**

В і коли-небудь були настільки зайняті собою і стурбовані власними проблемами, що забували про те, що навколо вас є люди, у котрих також чимало проблем і потреб? Часом ми настільки зосереджені на собі, що в нас нема часу звернути увагу на людей, у котрих не менше труднощів, і допомогти їм словом чи ділом. Особливо це засмучує, коли так поведуться віруючі, тому що ми повинні бути однією сім'єю, допомагати один одному і поповнювати потреби один одного. До цього закликає нас Боже Слово: «І уважаймо один за одним для заохоти до любови й до добрих учинків».

Грецьке слово катарго — «бути уважним» описує людину, яка уважно ставиться до свого ближнього і постійно про нього думає. Вона помічає його злети і падіння, його успіхи і невдачі. Вона аналізує, що додає йому сил і бадьорості, а що втомлює. Вона задалася метою краще пізнати свого ближнього, краще його розуміти, тому уважно спостерігає за ним, думає про нього, розмірковує, все зважає.

Церква повинна бути не лише місцем, де ми поклоняємось Богові і слухаємо проповідь, а й місцем, де ми виявляємо увагу один до одного, любов, турботу. Ми повинні думати про те, як підбадьорити іншого, проявити до нього любов, заохотити його робити щось добре.

Слово paraxistos — «заохота» складається зі слів para — поруч, близько і хistos — загострювати (наприклад, ніж). У цілому слово описує людину, котра невідступно слідкує за кимось, спонукаючи, підштовхує його зробити щось.

Як спонукати інших до чогось доброго? Як зацікавити віруючого, щоб він захотів любити свого ближнього і чинити добрі вчинки? Як підбадьорити людину, котра потребує підтримки? Частіше бути поруч з нею, не залишати її саму, якщо вона чимось засмучена чи її щось пригнічує. Підбадьорюйте її, щоб вона не здалася. Кожен віруючий

ПРО ЩО ВИ ДУМАЄТЕ СЬОГОДНІ?

«І уважаймо один за одним для заохоти до любови й до добрих учинків» (Євр. 10:24).

іноді потребує цього — чи він пастор, чи простий християнин. Кожному буває потрібно, щоб хтось підбадьорив його і надихнув.

Тому будьмо уважними один до одного і проявляймо любов і турботу. Ми повинні ходити до церкви не лише для власної користі, а й для того, щоб послужити іншим, допомогти їм. Ми відчуваємо потребу в людях, які нас любили б, були б до нас уважні, підтримували б нас у тяжку хвилину. Цього потребують і інші. «Правдивий друг любить за всякого часу, в неволі ж він робиться братом» (Прип. 17:17). Справжній друг буде поруч і в радості і в горі, не кине в труднощах, прийде на допомогу.

Місцева церква повинна бути місцем, де віруючі знаходять підтримку і підбадьорення, де зміцнимо їх віру. Як легко і приємно перебувати в атмосфері віри і любові, в оточенні людей уважних і співчутливих. Дружба з такими людьми додає сил.

Якщо ви належите до таких людей, то дружба з вами буде зміцнювати інших і допомагатиме їм виходити переможцями із складних ситуацій. Як приємно, коли, помітивши, що ти засмутився, про тебе не забувають, телефонують, приходять в гості, пишуть, цікавляться здоров'ям, виявляють співчуття і стараються підбадьорити. Коли знаєш про це, тоді значно легше переносити труднощі.

Багатьом людям більш властиво намовляти інших на щось погане. Але чому б нам не відрізнитися від них і не заохочувати людей до чогось доброго і світлого?

ЄВАНГЕЛІЄ – ІСТОРИЧНА ЦІННІСТЬ ЧИ СУЧАСНИЙ БЕСТСЕЛЕР

8 липня, під час роботи XIV з'їзду молоді Церкви Християн Віри Євангельської України, був проведений круглий стіл з нагоди 450-ліття Пересопницького Євангелія «Євангеліє: історична цінність чи сучасний бестселер».

Як відомо, у серпні 2011 року минає 450 років з часу завершення створення Пересопницького Євангелія – визначної рукописної пам'ятки староукраїнської мови та мистецтва XVI століття, одного з перших українських перекладів канонічного тексту Четвероевангелія. Згідно з історичними даними, роботу над створенням Пересопницького Євангелія почав писець Михайло 15 серпня 1556 року у Дворецькому монастирі князів Жеславських (с. Дворець Ізяславського району), а завершена вона була 29 серпня 1561 року в Пересопницькому монастирі (с. Пересопниця Рівненської області).

В ролі експертів на круглий стіл були запрошені: перший заступник старшого єпископа ЦХВСУ М. Синюк, завідувач відділу освіти ЦХВСУ В. Вознюк,

президент Міжнародного відкритого університету імені В. Марцинковського О. Калабський, начальник управління у справах сім'ї, молоді та спорту Житомирської ОДА Р. Гула, начальник управління молодіжної політики Житомирської ОДА Т. Шмаюн та інші.

Під час круглого столу обговорювалися історична, літературна та духовно-культурна цінність Пересопницького Євангелія. Однак найбільший акцент було зроблено на духовний і культурний вплив Благії Вісті в Україні в XXI сторіччі, на важливість та актуальність

євангельських істин для сучасного і майбутнього нашої нації.

Зокрема, Микола Синюк наголосив, що «Євангеліє має неймовірну духовну енергетику та потенціал задля того щоб змінювати людські життя». Представники Житомирської ОДА, спираючись на свій досвід роботи з сім'ями, висловили думку, що «духовність має стати основою виховання. Буквар та Євангеліє мають бути поряд».

Віктор Вознюк висловив стурбованість стосовно погіршення морально-етичного стану молоді, сказавши,

що єдиною панацеєю від усіх хвороб суспільства є лише Євангеліє Ісуса Христа.

Олександр Калабський нагадав, що починаючи з 1991 року вже традиційно під час присяги Президента на вірність народові України поряд з Конституцією України та Актом проголошення незалежності України кладуть Пересопницьке Євангеліє як найдорожчу духовну святиню.

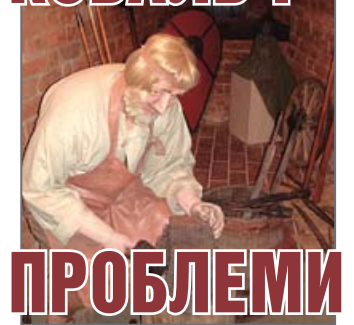
А в серпні 2011 року в селищі Пересопниці планується зустріч президентів православних слов'янських країн (Білорусі, Болгарії, Росії, Сербії та України).

Після двогодинної дискусії учасники зробили наступні висновки: якщо ми хочемо мати здорову націю, необхідно повернутися до основ нашої культури та держави – до Євангелія. У практичній площині необхідно докласти зусиль для утвердження біблійного світогляду починаючи від істини про походження людини. Українська молодь дуже талановита, однак тільки позитивна духовність дозволяє мати майбутнє.

«У наші часи, коли в багатьох країнах духовно-моральні цінності стають все більше відносними, нівелюється інститут сім'ї, а цінність людського життя спотворюється, є величезна потреба у «перекладі» Євангелія Ісуса в життя кожного українця. Ісус Христос має бути нашим єдиним Господом і Спасителем. Його вчення, збережене у слові Євангелія, має бути фундаментом суспільного життя нашого народу. Тільки шляхом вірності євангельським цінностям ми зможемо відбудувати Україну», – переконані організатори.

Прес-центр ЦХВСУ.

КОВАЛЬ І

ПРОБЛЕМИ

Одного разу цар поцікавився в ремісника-коваля, як справи. Тоді коваль почав нарікати на свою роботу:

— О великий царю, моє ремесло мені не подобається, тому що робота важка, вона не приносить багато грошей і через неї мене не поважають сусіди. Я хотів би іншого ремесла.

Цар подумав і сказав:

— Ти не знайдеш придатну для себе роботу. Вона важка, тому що ти лінивий. Вона не приносить багато грошей, тому що ти жадібний, і не приносить поваги сусідів, тому що ти пихатий. Забирайся з очей моїх.

Коваль пішов, похнюпивши голову. Через рік цар знову побував у тій місцевості і з подивом виявив там того ж коваля, тільки дуже багатого, шанованого і щасливого. Він запитав:

— Чи не ти той ображений життям коваль, котрий нарікав на своє ремесло?

— Я, великий царю. Я, як і раніше, коваль, але мене поважають, і праця мені приносить досить грошей, і вона мені подобається. Ти мені показав, що причина моїх проблем — у мені. Я їх усунув, і тепер я щасливий.

ГУБЕРНАТОР ТЕХАСУ РІК ПЕРРІ ПРОГОЛОСИВ 6 СЕРПНЯ ДНЕМ ПОСТУ І МОЛИТВИ ЗА АМЕРИКУ

Губернатор Техасу Рік Перрі суботу, 6 серпня, проголосив днем молитви і посту за те, щоб «нація шукала Божого проводу і мудрості в тих труднощах, котрі сьогодні переживають наші спільноти, штати і вся нація».

Він закликав губернаторів з інших штатів підтримати його і взяти участь в надденомінаційному та аполітичному русі молитви The Response.

Молитву 6 серпня проводитиме Американська асоціація сімей на центральному стадіоні Х'юстона. Губернатор Перрі також закликав своїх колег-губернаторів видати подібні декларації, які б закликали жителів їх штатів цього дня молитися за єдність і благополуччя для штатів, націй і людства в цілому.

«У випробуваннях, які переживають наша нація і весь світ в умовах всесвітньої економічної кризи, природних катаклізмів, загрози тероризму, що не припиняється, і руйнування нашої культури, я вірю, що настав час всім лідерам США зібратися разом для посту і молитви, як це описано в книзі Йоїла, — сказав губернатор Перрі. — Я закликаю всіх віруючих американців цього дня молитися за зміцнення нашої країни, за відновлення наших спільнот і вічних цінностей як нашої спрямовуючої сили».

Раніше президент медіа-групи Slavik Voice of America Сергій Тараненко зустрічався з губернатором Перрі. На цьому етапі досягнута домовленість, що портал Slavik Voice.org буде висвітлювати день молитви і посту 6 серпня для російськомовного світу.

Протягом свого губернаторства Рік Перрі багато разів брав участь в різних ініціативах, які проводили християнські організації.

Людмила Качкар.

НЕЗНИЩЕННЕ «Я»

Багатий молодий чоловік дотримувався всіх заповідей з молодості. Що ще треба було зробити, щоб впасти до життя вічне? Ісус вказує на слабе місце спокійної впевненості, в якій спочиває «я» його власника; і той відходить засмучений.

Людина хоче бути чи стати кимсь сама, кимсь не зовсім пога-

ним і не зовсім добрим. Але наше «я» повинно бути розіп'ятим.

Поза хрестом християнство залишається людським, а християнин позбавлений тої рішучої сили, щоб впливати на світ.

Світ не рахується з нами доти, поки наше християнство — це лише плащ, накинутий на наше «я»; ми могли б так само бути буддистами, як християнами, адже ідеали однакові, якщо вони діють лише на поверхні, а всередині залишається дуже живуче наше «я».

Ми захищаємось, ми хочемо бути сильними; ми боїмося поразки нашого «я» і захищаємо його з усіх сил. А Господь Ісус не захищався. Він був посоромлений, зневажений, Він страждав, Він був розіп'ятий.

Щоб померло «я», потрібно, щоб хрест опинився в центрі цього «я». Чи хочете ви цього?

НАБЛИЖЕННЯ ДО БЕРЕГА

З Шотландії в Австралію було відправлено корабель, завантажений вівцями. Перед самим прибуттям на місце призначення вівці відмовилися їсти сухі зерно і сіно. Густий туман опустився на воду, і корабель змушений був зупинитися ще на два дні. Вівці, як і раніше, не звертали уваги на свій фураж.

Коли туман піднявся, стало видно зелені пасовища Австралії. Запах близької землі відбив в овечь апетит до сухого корму.

У псалмі 73:24 читаємо: «Ти Своєю порадою водиш мене і потім до слави Ти візьмеш мене!». Якщо ви вже наблизилися до берега слави, то, мабуть, також «втратили апетит» до цього світу, тому що для вас вже видніється благословенна Ханаанська земля. «Я на світлій стороні семидесяти, — сказала одна християнка. — На світлій, тому що ближче до вічної слави і свого Небесного дому».

Інша старенька написала: «Моєму життю 82 роки. Незважаючи на вік, мій дім в непоганому стані, хоч зовні він не такий, яким був 50 років тому. Я не підфарбо-

увала його ззовні, як це роблять багато жінок нинішнього покоління. Я витратила більше часу на декорацію і прикрашування інтер'єру. Вікна, крізь які я дивлюся назовні, ще досить ясні, і я можу з радістю повідомити, що на мешканця на верхньому поверсі також можна ще цілком покластися».

А ще одна літня жінка сказала: «Наближаючись до берега, я молюся: Господи, Ти знаєш мене краще, ніж я сама. Ти знаєш, що я старію. Збережи мене від базікання і особливо від жажливого звички уявляти, що я повинна обов'язково висловити свою думку з будь-якого приводу. Позбав мене від бажання вплутуватись в справи інших.

Ти знаєш, Господи, що мені хотілося б під кінець зберегти хоч кілька друзів... Хоча

б стільки, скільки треба, щоб нести гріб від машини до могили, і до них ще парочку плакальниць. Не допусти, щоб той, хто складатиме мій некролог, написав: «Нарешті померла стара мимра. Усі радіють».

Збережи мій розум і язик від повторення безкінечних подробиць. Даруй мені крила, щоб долітати до суті. Закрий мені рот для нарікань на свої недомагання і болі, котрих з кожним роком стає все більше й більше.

Навчи мене визнавати, що інколи я можу помилятися. Тримай мене там, де я можу ще мати можливість в моєму віці радість життя. У житті так багато хорошого, і мені не хочеться цього пропустити».

А.С.